

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 33/07-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. marca 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Bc. J. M., P., zastúpeného advokátom JUDr. T. B., P., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 84 z 2. marca 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Bc. J. M. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. marca 2007 doručená (na poštovú prepravu bola odovzdaná 7. marca 2007) sťažnosť Bc. J. M., P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „minister vnútra“) č. 84 z 2. marca 2005 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že: „Dňa 01. 09. 1984 som s Ministerstvom vnútra SR uzatvoril služobný pomer, pričom služobný pomer bol dojednaný na dobu neurčitú a zamestnaný som bol na Krajskom riaditeľstve Policajného zboru v P. (...)

Dňa 01. 02. 2005 som požiadal Okresné riaditeľstvo PZ v P. o uvoľnenie zo služobného pomeru príslušníka PZ. Podľa stanoviska OR PZ v P. táto moja žiadosť bola doručená dňa 02. 02. 2005 nadriadenému a bolo mi oznámené, že na skončenie služobného pomeru začína plynúť lehota od 01. 03. 2005, ktorá sa končí 30. 04. 2005. V tomto stanovisku mi bolo oznámené, že je potrebné dodržať dvojmesačnú lehotu v zmysle rozkazu ministra vnútra č. 11. (...)

Personálnym rozkazom zo dňa 02. 03. 2005, ktorý mi bol doručený dňa 10. 03. 2005 som bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ bez nároku na dávku výsluhového zabezpečenia (odchodného). V odôvodnení personálneho rozkazu sa uvádza, že z mojej strany došlo k porušeniu služobnej prísahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom a moje ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu štátnej služby. Zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy spočíva v tom, že som nebol čestný a disciplinovaný, zneužil som svoje služobné postavenie v úmysle získať neoprávnený prospech, vyžiadaval a prevzal úplatok a teda svoje sily a schopnosti som nevynaložil na ochranu práv a majetku, ale sám do nich zasiahol zvlášť hrubým spôsobom. Nevykonával som riadne štátnu službu, neplnil svedomito úlohy uložené mi zákonom, nezdržal sa konania, ktoré viedlo k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, narušil vážnosť policajného zboru, nedodrжал disciplínu, čím som zvlášť hrubým spôsobom porušil základné povinnosti policajta. (...)

Proti predmetnému rozkazu som podal dňa 02. 03. 2005 rozklad, ktorý bol rozhodnutím odporcu zo dňa 17. 05. 2005 zamietnutý a rozhodnutie potvrdené. V predmetnom rozhodnutí o rozklade sa uvádzajú totožné dôvody, ako sú uvedené v personálnom rozkaze. (...)

Dňa 29. 04. 2005 bolo vydané uznesenie Krajského riaditeľstva PZ, Úradu justičnej a kriminálnej polície P., ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 30. 05. 2005, ktorým trestné konanie voči mojej osobe pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa bolo zastavené a jednoznačne bolo preukázané, že som bol krivo obvinený a žiadna skutočnosť uvádzaná v personálnom rozkaze a následnom

rozhodnutí o rozklade nebola preukázaná, priam naopak bolo potvrdené, že som sa vždy správal v súlade so služobnou prísahou a ostatnými povinnosťami príslušníka polície. (...)

Následne som dňa 27. 06. 2005 požiadal o stanovisko Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky k takto produkovaným dôkazom vo veci ukončenia služobného pomeru, kedy táto moja žiadosť bola posúdená ako podnet na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania, v ktorom sa uvádza, že nie je podstatné, či bolo rozhodnuté o vine alebo nevine, ale z hľadiska rozhodovania o prepustení, vznesenie obvinenia postačuje na rozhodnutie o prepustení. (...)

Tak, ako je vyššie uvedené, ja sám som požiadal o prepustenie zo služobného pomeru, ale za splnenia všetkých zákonných podmienok, ktoré mi prislúchajú. Keďže podľa môjho názoru došlo k môjmu prepusteniu zo služobného pomeru v rozpore so zákonom, stratil som nárok na odchodné, ktoré mi prislúcha vo výške 8,5 - násobku priemernej mesačnej mzdy, ako aj k nesprávnemu výpočtu priznaného výsluhového dôchodku, pretože v prípade ukončenia služobného pomeru v zákonom stanovených lehotách by tento predstavoval vyššiu mesačnú hodnotu.

Z vyššie uvedených listinných dôkazov je zrejmé, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky postupovalo v rozpore so zákonom, keď vznesenie obvinenia považovalo za hrubé porušenie služobnej prísahy a následné prepustenie zo služobného pomeru bez nároku na odchodné.

Zastávame názor, že prepustenie Bc. J. M. zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 84 zo dňa 02. 03. 2005 je neplatné. Obraciame sa preto na Ústavný súd SR a navrhujeme, aby vyhlásil nález, že Personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 84 zo dňa 02. 03. 2005 boli porušené práva Bc. J. M. podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy SR.“

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola

vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 5 ústavy personálnym rozkazom ministra vnútra č. 84 z 2. marca 2005, ktoré - ako to vyplýva zo samotnej sťažnosti - v spojení s uznesením Krajského riaditeľstva Policajného zboru, Úradu justičnej a kriminálnej polície v P. „*nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 30. 05. 2005*“.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti na konanie pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Predmetná sťažnosť zo 6. marca 2007 bola odovzdaná na poštovú prepravu 7. marca 2007, teda už dávno po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že napadnutým rozhodnutím ani nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, pretože medzi týmto článkom ústavy a tvrdeným porušením základného práva sťažovateľa neexistuje ústavne relevantná súvislosť. Z tohto dôvodu by pripadalo odmietnutie tejto sťažnosti aj pre zjavnú neopodstatnenosť v zmysle § 25 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. marca 2007